

Dva listy na cestě

Seděla na schodech před dveřmi na půdu. Je to její nejmilejší místo, protože na půdu plnou haraburdí nikdo nechodí. Do této části domu vlastně nikdy nikdo nechodí. Hubené ruce i nohy byly plné modrých skvrn od posledního bití. Ester to však již nebolelo. Vznášela se ve vlastním světě, kde nebyl žádný člověk, který by jí ublížil. Ve svých představách se její tmavá pleť s modřinami změnila v moučně bílou a zlaté vlasy jí padaly do blankytně modrých očí. Pomalu se propadala do spánku, kde se vše vždy vyřešilo a po probuzení se Ester nedokázala rychle vrátit do skutečnosti. Zdálo se jí, že pobíhá po teplé krásně voňavé louce a nádherné paní s milým úsměvem říká maminko. Ta ji bere do náruče a točí s ní dokola, až obě spadnou a moc se smějí.

„Ester okamžitě domu!“ Křik děvče probudí a připomene se jí skutečnost. Znechuceně a smutně seběhne schody, kde ji čeká opilý otec a dva bratři, kteří na tom nejsou o moc lépe.

„Kde se flákáš, kdo udělá večeři?“ zasyčí starší z bratrů a udeří jí do ramene. Ester rychle začne loupat brambory a snaží se být neviditelnou. Všichni muži se pustí do hádky, kam půjdou druhý den sehnat nějaké věci pro prodej. Zápach nemytých těl se smísil s vůní bramboráků a na chvíli uklidnil hlasitý rozhovor.

Ester předložila jídlo a rychle zmizela ve druhé místnosti, aby si jí nikdo nevšiml. Proč ona, proč zrovna ona. Tolik chtěla být ta krásná vysněná blondýnka a ne cikánka černá jak noc.

„Kde je ta malá čubka?“ zařval najednou otec a rozkopl dveře pokoje. Ester vytáhl z pod špinavé deky a dosmýkal její drobné desetileté tělo do kuchyně.

Tam seděli oba bratři s očima plnými alkoholu a bez stopy citů. Ty snad sebou odnesla matka, když utekla se strejdou Ferem na Slovensko.

„Zítra pudeš do toho baráku na konci města, jak tam sou ty starý lidi!“

Ester se sevřelo srdce do malého oříšku, který jakoby chtěl hrůzou puknout. Snažila se ovládnout hlas, aby nepodnítila důvod k výprasku.

„Co tam mám dělat?“ tiše položila otázku Ester.

Otec na ni pohlédl se zlostí a bouchl do stolu. „To ti nedošlo, že tam těm dědkům a bábám probereš kapsy a ne aby tě někdo chytil, jako v krámu!“

Ester se chtělo zvracet, ale nesměla nic dát najevo, jinak ji čekalo bití od všech mužů, co seděli v kuchyni. Kývla a rychle utekla zpět do pokoje, kde se zachumlala do špinavé deky a začala plakat strachy, co bude další den.

Kdyby byla ta krásná dívenka se slonově bílou pletí a modrýma očima, tak by jí měli rádi všichni ve škole a určitě by měla maminku, která by na ni čekala doma s koláčem a hladila by jí po zlatých vlasech. Pomalu se propadala do milosrdného spánku.

Paní Ester dokončila večerní hygienu a s pomocí francouzské hole se pomalu plížila k svému křeslu. Její z poloviny ochrnutá tvář na ni až groteskně hleděla ze zrcadla. Těžce usedla a začala si rozčesávat ještě stále zlaté vlasy, i když ty šedivé vytvářely proužky přírodního melíru. Stará paní na sebe zírала nebesky modrýma očima a snažila se ovládnout nehybnou polovinu tváře. Po chvíli ji opustily síly, a tak se těžce přehoupla z křesla na vedle stojící postel.

Do pokoje vešla sestra. „Paní Ester, proč jste mne nezavolala. Vždyť já vám ráda pomůžu.“ Stará paní se jen pokusila polovinou své tváře usmát. „Dokud to jen trochu půjde, tak se musím snažit.“ I přes těžké postižení zněl její hlas mile a zřetelně. Sestra jen pokrčila rameny, zatáhla závěsy, položila léky se sklenicí vody na noční stolek a s přáním dobré noci odešla.

Paní Ester chvíli hleděla na obraz proti posteli, kde ležela. Na obraze seděla způsobně malá holčička a pyšně hladila malé kotě, které měla na klíně. Tento obraz měla nejraději. Maminka ji nechala tehdy namalovat od slavného malíře a to kotě se jmenovalo Belinka. Je to už hrozně dávno. Nyní je její život jen hloupě se opakující gramofonová deska, která se ráno položí na gramofon a pustí její smutnou melodii dokud jehla na konci nesjede.

Malá Ester se probudila do dalšího dne, který byl již od samého rána pod poklicí šedivých a těžkých mraků. Za špinavými skly okna byla vidět koruna tmavého stromu, kterému trčely vzhůru větve jak sepjaté ruce prosebníků o život. Ester se rychle oblékla a přešla do kuchyně, kde na pohovce a křesle leželi ještě stále opilí a spící muži. Dívka zaběhla do špinavé koupelny, kde si učesala vlasy a mnohaletým

kartáčkem přejela zuby. Byla sobota a tak nemusela do školy, kterou sice z duše nenáviděla, stejně jako ji nenáviděli všichni ostatní z jejich domu, ale i tak to byli chvíle bez bití a stálého pocitu strachu z příkazů bratrů a otce.

Tiše se propížíla k oprýskané lince, kde sebrala zbytek salámu a krajíček okoralého chleba. Takřka nedýchajíc se Ester snažila přejít ke dveřím vedoucím ven na chodbu.

Náhle se probudil otec a sledoval pohyby malého děvčátka s jídlem v ruce. Uchopil svou těžkou botu a hodil ji po Ester. Ta s bolestivým výkřikem upustila chleba a spadla na kolena. Muž se začal smát hrubým smíchem a tím probudil oba bratry. Ti znechuceně pozorovali odpornou scénu. Dítě plakalo hrdelními vzlyky a třáslo se strachy. Starší z bratrů si odplivl do sklenice od alkoholu. „Kam deš spratku“ zakřičel na uzlík pláče. „ Doufám, že k těm dědkům a bábám !“ Ester se ihned chopila šance k útěku z hrozného místa strachu. Sebrala chléb, rychle přikývla a klopýtajíc vběhla na tmavou chodbu, kde již dlouho žádné žárovky neosvítily špinavé schodiště plné odpadků a zápachu.

Paní Ester se stejně jako každý den probudila přesně v 7 hodin ráno a pocítila bolest v celém těle. Zmučeně pohlédla na obraz šťastné dívky na obraze a pokusila se vstát vlastními silami. Těch bylo tak málo, že po chvíli odevzdaně zazvonila na sestru. Sestra během několika minut vešla do pokoje s veselým pozdravem a naučenými pohyby staré dáme pomohla vstát z postele a převléknout se do příjemného vlněného kompletu.

„Půjdete si po snídani číst do knihovny?“ zeptala se sestra při natřásání polštáře a péřové deky. „ Zřejmě ne, chtěla bych alespoň na chvíli ven do zahrady na vzduch.“ Odpověděla Ester a hleděla do sychravého dne otevřeným oknem, které vpouštělo podzimní vůni spadaného listí do pokoje. “Že se vám chce do tak nevlídného počasí. Dávejte na sebe pozor a možná by bylo lepší, aby s vámi někdo šel.“ Stará paní nesouhlasně zavrtěla hlavou. „ Já se tam dobelhám sama. Ten kousek na lavičku ještě zvládnou.“ Sestra pokrčila rameny, rozloučila se a odběhla ven.

Děvčátko se vleklo tichým parkem, který obklopoval vilu známou, jako dům s péčí o seniory. Vědělo velmi dobře, že pokud se nevrátí domů s úlovkem bude zbito. Již několikrát Ester pobíhala v parku, ale jen aby vyžebřala nějaké peníze od

procházejících se staříků. Dnes bylo sychravo a děvčátko vědělo, že pokud má něco přinést domů, tak musí do vily. Ještě nikdy k tomu domu nedošla a vůbec netušila, jak se dostane k nějakým věcem, které by mohla odnést otci k prodeji. Její tvář začala spalovat horečka děsu z věcí příštích. Náhle se ocitla před lavičkou, kde seděla stará paní s ochrnutou půlkou tváře. Žena na děvčátko hleděla s úžasem. „Kde ses tu vzala holčičko?“ měkce se zeptala stará dáma. Ester se roztřásla hrůzou, zda na ní není poznat co bude muset v domě udělat. Stála jak solný sloup a sotva dýchala. „Ty se mne bojíš, to nemusíš, pojď si ke mně sednout a řekni mi jak se jmenuješ.“ Z malého děvčátka jen pomalu opadal strach. Bojácně si sedla na kraj lavičky. „Jmenuji se Ester.“ řekla tiše. V blankytných očích ženy se objevil úžas. „To je zvláštní, já se jmenuji stejně.“ Malé hubené děvčátko pohlédlo s nadšením na svou jmenovkyni. „ To je neuvěřitelné, vždyť vy jste ale úplně bílá!“ Stará paní se neubránila zkřivenému úsměvu. „ Proč by to mělo být neuvěřitelné? Vždyť jsme obě dvě lidské bytosti a není mezi námi rozdíl.“ Paní Ester se sehnula a těžce zdvihla dva listy ze země, oba byly z javoru. Jeden byl zbarven do podzimní rudé barvy a druhý zůstal ještě zelený. „ Podívej, i když každý z těchto listů má jinou barvu, oba patří na stejný strom a nikdo se nad tím nepozastaví. Tak je to i s námi. Jsme zcela stejné, i když ti připadá, že úplně rozdílné.“ Děvčátko nevěřicně hledělo na listy, pomalu jí docházela slova, které jí zprvu připadaly tak nemožná.

Náhle jí zamrazila vzpomínka na důvod proč vůbec přišla do parku. Vyskočila a rychle beze slova zmizela směrem k domu. Ester za ní nechápavě hleděla.

Dívka tiše proběhla chodbou a poslouchala, zda někdo nejde. Všichni obyvatelé domu byli buď v jídelně nebo velkém salonu, kde poslouchali tichou hudbu.

Malá Ester vyběhla do prvního patra a zkusila otevřít dveře prvního pokoje vedle schodů. Rychle vběhla do místnosti a snažila se pohledem najít něco, čím by dosáhla klidu od otce a bratrů. Na komodě ležela peněženka s vykukující bankovkou.

Dívka třesoucí rukou uchopila peněženku. Když už chtěla běžet ke dveřím pohlédla nad komodu a strnula. Z obrazu na ni hleděla plavá dívenka s koťátkem na klíně. Ester měla pocit, že nikdy neodtrhne oči od té krásy, o které tak často snila. Přesně taková chtěla být, chtěla i stejné kotě a stejné šaty a

Náhle se otevřely dveře. Vešla kulhající stará dáma a udiveně hleděla na malou zlodějku. Ta odtrhla oči od obrazu a vykřiknouc úlekem strčila do své jmenovkyně a vyběhla ven z pokoje. Postava staré paní se zapotácela a spadla na zem. Náraz do hlavy kdysi plné zlatých vlasů, jakoby vypustil život z modrých očí. Ty hleděly nevěřícně za běžící postavičkou děvčete.

Malá Ester křečovitě držící svůj lup běží ven z budovy a u lavičky, kde ještě před chvílí mluvila se svou obětí, děvče uklouzne na opadaných listech a ty se rozmáznou v nevzhlednou skvrnu. Skvrnu, které již nikdy nikdo nedokáže znovu vrátit podobu listu. Listu ani zelenému, ani rudému.